

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III
Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străină-
tate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America
10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

IN LUNA MAI

Luna Mai este luna florilor, a lumini și a biruinții. De aceea clasa muncitoare și-a ales ziua de 1 Mai, ca zi a solidarității internaționale a muncitorimii, vestitoare a înfloririi unei noi vieți, mai bune și mai fericite, pentru întreaga omenire. Dar în luna mai sărbătorim și ziua de 9 mai, ziua independenței naționale de stat și a victoriei forțelor democrației și socialismului asupra armatei hitleriste.

Sub steagul biruitor al lui 1 Mai și pe drumul victoriei din 9 Mai 1945, forțele democrației, socialismului și păcii, pășesc înainte din biruință în biruință. Sărbătorirea zilei de 1 Mai și aniversarea a 10 ani dela strălucita victorie asupra Germaniei hitleriste se întâmplă într-un moment, în care oamenii muncii de pretutindeni, făcând bilanțul succesorilor de pînă acum, își unesc forțele pentru a zădărnici planurile aștătorilor la război, a celor ce pregătesc un război atomic și pentru a nu admite reînvierea Wehrmachtului german. Ei își unesc forțele spre a impune interzicerea și nimicirea armelor atomice, spre a cere folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, spre a impune pacea și rezolvarea prin tratative a tuturor problemelor internaționale litigioase. Ei își unesc forțele pentru ca să se realizeze unificarea Germaniei într-un stat democrat și iubitor de pace.

Forțele păcii sunt în necontenită creștere. Țările de democrație populară, în frunte cu Uniunea Sovietică — marea țară a constructorilor comunismului — s-au dezvoltat în acești zece ani într-un ritm accelerat, făcând progrese uriașe atât în domeniul economic, cât și în cel cultural și în cel al capacității lor de apărare. Iar sutele de milioane de oameni ai muncii și de partizani ai păcii din celelalte țări și-au intensificat lupta pentru pace, pentru libertate, pentru o viață mai bună. Astfel că omenirea muncitoare își strânge rindurile pentru ca viața cea nouă să fie biruitoare pretutindeni.

Țara noastră în acești 10 ani a devenit dintr-o țară cu industrie și agricultură înapoiată, o țară cu o industrie bine dezvoltată — la temelia ei stînd industria grea producătoare de mașini — și cu o agricultură avansată. Bazat pe succesele dobîndite în acești 10 ani, poporul nostru e hotărît să muncească cu mai mult elan pentru dezvoltarea indus-

Continuare în pag. 2

Sfinții Părinți și războiul de apărare

Tendința fundamentală a sfinților Părinți a fost orientată în direcția instaurării unei vieți scutite de flagelul războaielor și bazate pe bună înțelegere și pace. Etosul patristic a fost un etos antifărăboinic și profund pașnic. Atît teologia cit și antropologia pe care-și întemeiau activitatea i-au determinat pe sfinții Părinți să se situeze pe poziția de luptători contra războiului și pentru instaurarea unui mod de viață bazat pe colaborarea pașnică și frăție, singurul compatibil cu demnitatea oamenilor de fii ai lui Dumnezeu.

Intrebarea este: Au respins ei oare, în mod absolut războiul? Au susținut ei teza că în nici o împrejurare nu-i îngăduit a recurge la război? Au tăgăduit ei orice legitimitate a acestuia?

O lectură atentă a pasagiilor corespunzătoare din scrierile lor ne îndreptătesc a conchide că, pentru unele cazuri, sfinții Părinți au socotit războiul ca un lucru îngăduit și chiar necesar.

O primă indicație în acest sens ne-o dă felul cum au privit ei participarea credincioșilor la serviciul militar. Dacă ar fi tăgăduit legitimitatea oricărui fel de război, sfinții Părinți ar fi trebuit să se opună și participării credincioșilor la serviciul militar. În realitate însă, ei vorbesc despre prezența următorilor lui Hristos în cadrele armatei ca de un lucru obișnuit.

Tertulian de pildă, ne informează că în legiunile Cezarilor, credincioșii creștini nu s-o raritate. Deși nu prea de mult pe arena istoriei, ei, scrie impetuosul apologet, au umptut toate „chiar și taberele militare“ (implerimus... castra ipsa — Apol. XXXVII).

Credincioșii, adaugă Tertulian, nu se izolează, nu se retrag prin păduri și pustietăți, ci trăiesc în rînd cu ceilalți oameni. Și împreună cu ceilalți se nevoiesc a-și aduce contribuția lor la promovarea binelui obștesc. Muncesc ceilalți cetățeni pe ogoare? Muncesc și credincioșii la fel și împreună cu ei. Se nevoiesc ceilalți în ramura comerțului? Nici de aici nu lipsesc credincioșii. Învață ceilalți meșteșugul armelor pentru a ști să-și apere patria? Credincioșii nu se sstrag nici ei dela această îndatorire. Și ei își fac serviciul militar devalma cu ceilalți concetățeni, etc. (Apol. XLII).

Iată, așa dar, cum, pentru Tertulian, prezența credincioșilor în cadrele armatei e un lucru tot atît de obișnuit ca și acela al prezenței lor în cadrele agriculturii, comerțului etc.

Tertulian nu e singurul care face o asemenea constatare. Faptul e adevărit și de mulți alți Părinți ai Bisericii de atunci: Ciprian de exemplu, apoi Lactanțiu, Eusebie, semnaleză și ei creșterea continuă în armată a numărului soldaților creștini.

E împede deci, că chiar în primele veacuri

credincioșii participau la serviciul militar. Și tot așa de împede e că participarea aceasta se făcea sub ochii și cu aprobarea Sfinților Părinți. De altfel nici n-ar fi putut dezaproba un asemenea lucru, ei cari propovăduiau credincioșilor: „Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului...“ și: „Tot sufletul să se supună stăpînilor...“

Incuvîntînd însă, credincioșilor să participe la serviciul militar sf. Părinți au incuvîntat implicit și participarea lor la război. Și anume la războiul de apărare, singurul care poate fi legitimat din punctul de vedere creștin.

Dar avem și mărturii directe din care se poate vedea că sf. Părinți, respingînd cu hotărîre războiul de agresiune, l-au socotit îngăduit și chiar necesar pe cel de apărare.

Astfel Origen face distincție între „războaie necesare“ și războaie nenesare. Războaiele necesare sînt cele purtate „pentru apărarea patriei“. Acestea ne lasă el să înțelegem, se aseamănă cu războaiele purtate de albine. Se știe că albinele nu se năpustesc decît contra celor ce pătrund în stupul lor. Credincioșii nici ei nu merg și nu trebuie să meargă la război decît atunci cînd patria e atacată. Cînd patria e amenințată de năvălitori, războiul pentru apărarea ei devine o necesitate. (C. Cels. IV, 82, 83).

Firește, și-n războiul de apărare se varsă sînge. Dar uciderea vrămașului în luptă nu cade sub interdicția poruncii a șasea. Porunca: Să nu ucizi! nu interzice în mod absolut uciderea, scrie sfîntul Atanasie cel Mare; căci a ucide în războaie pe cei protivnici este un lucru și drept și vrednic de laudă. Cei ce în luptă s-au distins prin vitejie sînt cinstiți de toți cu premii mari și li se ridică monumente pentru pomenirea faptelor lor de curaj“ (Ad. monach. Amunem, 1). Sfîntul Atanasie cînd a scris acestea, s-a gîndit desigur la războaiele de apărare a patriei.

Sfîntul Vasile cel Mare care, pe cit se pare, ia în considerare spusele marelui său contemporan, Atanasie, face distincție între „ucidere de de voce“ și „ucidere fără de voce“. Uciderea săvîrșite de către oștile vrămașe care năvălesc asupra patriei, cu alte vorbe, uciderea săvîrșite în războaiele de agresiune sînt ucideri de voce și de aceea vinovate în gradul cel mai înalt. Pentru cel ce varsă sînge într-un război de agresiune, sfîntul Vasile prescrie pedeapsa grea a îndepărtării pe timp de 20 ani dela sfînta împăstășanie (can. 8 și 56). Uciderea săvîrșite în războiul de apărare însă, sfîntul Vasile le trece în categoria uciderilor fără voce, care nu numai că sînt iertate dar după cuvîntul Sfîntului Atanasie sînt și „drepte și vrednice de laudă“.

Temeiuri pentru legitimarea războiului de apărare ne pune la îndemînă și Isidor Pelusiotul.

Sînt împrejurări, zice el, cînd pacea nu poate fi respectată. Și anume atunci cînd patria e atacată sau robită de năvălitori. A sta cu bra-

Continuare în pag. 2

Cinci ani

La 4 martie a. c., în sala profesorală a Institutului Teologic Universitar s-a deschis ședința publică a Comitetului de luptă pentru pace al Bisericii ortodoxe române din orașul Sibiu.

Au luat parte: slujitori ai instituțiilor bisericești dela centrul Mitropoliei Ardealului.

A prezidat p. r. prof. univ. dr. Nicolae Neaga, președinte.

P. C. Sa a arătat că la ordinea zilei este depunerea mandatului Comitetului și alegerea noului comitet.

P. r. prof. univ. dr. Gr. Marcu, secretar, face o expunere verbală asupra muncii desfășurate de Comitetul de până acum, subliniind faptul că în 5 martie a. c., se împlinesc 5 ani de când a luat ființă Comitetul de luptă pentru pace al Bisericii ortodoxe române din Sibiu.

Se deschid discuții asupra procedurii de alegere a Comitetului la care iau parte: P. r. Nicodim Belea, secretar, P. r. Ioan Vlad, consilier arhiepiscopal, membru în Comitet, P. r. vicar Traian Belasçu, președinte, ș. a. Toți apreciază favorabil munca Comitetului de până acum.

Se trece apoi la alegerea noului Comitet. Prin vot pe față au fost aleși:

Președinți: Prof. stavr. Traian Belasçu, vicar arhiepiscopal și Prof. Dr. Nicolae Neaga, profesor universitar.

Secretari: Prof. Nicodim Belea, duhovnic și Prof. dr. Gr. Marcu, profesor universitar.

Membrii: P. r. rector dr. Sofron Vlad, P. r. consilier Ioan Vlad, muncitorul tipograf Traian Chirilă, dl Mircea Scorobeș, secretar la Institutul Teologic Universitar și P. r. dr. Milan Șesan, profesor universitar.

Alegerea s-a făcut în unanimitate, după ce fiecare din cei propuși au fost prezentați de către unul sau altul dintre participanții la ședință.

Au mai fost cooptați ca membrii următorii studenți teologi: Avriganu Dumitru și Murgoi Petru din anul IV, Păcurariu Mircea anul III, Petrușiu Liviu din anul II și Ciora Elena din anul I.

În numele celor aleși, P. r. președinte dr. Nicolae Neaga a mulțumit pentru încrederea ce li s-a arătat și și-a luat angajamentul de a nu slăbi nici o clipă lupta pentru apărarea păcii, luptă care este atât de familiară oamenilor Bisericii noastre.

Ședința s-a încheiat la orele 13,50.

G. T. M.

Flori de Mai

Cerul pare scump tezaur
Pe pământ e primăvară
Soarele lumini presară
Albe flori și flori de aur
Peste țară

În grădini și pe ogoare
Flori de recolte bogate
Muncă și seninătate
În inimi rugă grăitoare
Minunate.

Cu noi izbînzi luminoase
Plin de pace Maiul vine
Flori de argint, flori divine,
Vestesc roduri mai frumoase
Și senine.

Florile de Mai învie
Lumea din a morții vale
Viața e nouă pe cale
Ca văpaia caldă, vie
De furnale.

Pr. I. Gh. Ivanciuc

Urmare din pag. 1

țele încrucișate cînd patria e amenințată în existența ei sau cînd poporul tău zace sub povara grelelor cătușuri ale robiei și nenatural și nepatriotic și necreștinesc.

Cînd patria ne e amenințată și cînd dreptul ei la viață e călcat în picioare de către vrășmași, avem datorla s-o apărăm, la nevoie recurgînd chiar la război. Un asemenea război care nu urmărește altceva decît apărarea patriei este și legitim și necesar (L. v., Epist. 386). Dreptul la viață al patriei este un drept natural, iar moartea în războiul de apărare a unui astfel de drept, este o moarte „pentru drepturile firii” (L. III, Epist. 116).

Ideile acestea sînt reluate, dezvoltate și îmbogățite de către Fericitul Augustin.

Sînt împrejurări, zice Augustin, cînd războiul trebuie acceptat ca un ultim mijloc pentru salvarea ordinii, a dreptății, a patriei. Dreptul la existență și libertate a unui popor, aduce cu sine și dreptul la apărare, la nevoie chiar și prin război, a acestui drept. Desigur viața personală e un mare bun și avem datorla să ni-l păstrăm cu grijă. Dar mai presus de viața personală stă dreptul la viață al patriei. Iubirea față de patrie trebuie prețuită mai mult decît iubirea de sine și mai mult decît iubirea față de cel cari ne-au dat viață.”

Patria, scrie marele episcop, este mai presus decît părinții, și dacă aceștia vă poruncesc ceva contra ei, apoi nu trebuie să-i ascultați”. (In Matth., Serm. 62, 5). Iar în iubirea față de patrie e cuprinsă și datorla de a o apăra în caz de primejdie. În fireasca afecțiune față de patria care ne-a dat viață, ne-a hrănit și ne-a crescut, este cuprinsă datorla firească de a fi gata ca la chemarea ei, s-o apărăm chiar cu armele.

Dimpotrivă e cu totul nejustificat războiul dezlănțuit cu scopul de a spori teritoriul propriu în dauna țărilor vecine, de a subjugă și jefui pe alții”. A năvăli cu război asupra vecinilor, scrie Augustin, și de aci a te năpusti mai departe, zdrobind și subjugînd popoare, fără să fi fost provocat de ele, ci numai din setea de putere, cum poate fi numit un asemenea război altfel decît un mare atac de tîlhărie? — hoc quid aliud quam grande latrocinium nominandum? — (Decivit. Del, L. IV. 6). Nu războiul de apărare este reprobabil, ci cel de agresiune, „războiul pornit pentru pradă este păcat” (Sermo 82).

La obiecția că prin cuvintele: „Cine scoate sabia...” (Mt. XXV 51—52), Domnul ar fi interzis în mod absolut războiul, Augustin răspunde așa: „Aici se servește de sabie unul care fără să albă poruncă sau incuviințare din partea vreunei autorități superioare și legitime, se înarmează cu ea contra vieții altuia”. (C. Faust, L. XXII cap. 70). Gîndul lui Augustin e clar. El vrea să spună că una e a te folosi de arme din proprie inițiativă împotriva semenilor, și alta e a te sluji de ele la porunca autorității constituite. Cuvintele Mintuitorului privesc pe cei ce ar fi înclinați să se folosească de arme în rezolvarea neînțelegerilor particulare cu semenii, nu se referă în niciun chip la ceice, chemați de stăpînire, merg să apere cu armele patria amenințată de năvălitori.

Acceptabil ca un mijloc extrem la care trebuie să se recurgă numai cînd celelalte căi n-au dat rezultate, războiul drept trebuie purtat și el cu respectarea anumitor reguli. Creștinul nu trebuie să uite că virtutea vitejei e tot dela Dumnezeu și că oriunde s ar afla, el n-are voie să facă uz de ea contra voinței Aceluia, Nici pe cîmpul de luptă credinciosul nu trebuie să uite că principala lui luptă e pacea și că războiul nu-i decît o necesitate trecătoare. Pe cei învinși trebuie să albă grija de a-i ajuta să revină la viața pașnică potrivit cuvîntului care zice: „Fericii făcătorii de pace...” (Epist. ad. Bonif., 189, 6).

Sfinții Părinți fac așa dar, deosebire între război nedrept și război drept.

(Urmare din pag. 1)

triei grele, pe baza căreia să se desvolte și mai mult agricultura și industria bunurilor de larg consum, pentru ridicarea continuă a nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii. Oamenii muncii din industria ușoară muncesc ca să dea produse de larg consum tot mai multe, de mai bună calitate și mai ieftine. Iar țărănimea muncitoare e chemată să obțină noi succese în sporirea producției agricole, să-și concentreze toată puterea de muncă în bătălia pentru dobîndirea în 1955 a unei recolte bogate la toate culturile, a unei recolte de 10 milioane tone grâu și porumb — a unei recolte de cel puțin 2000 kg. boabe porumb la hectar — condiție a îmbunătățirii aprovizionării populației și industriei.

Inchinîndu-și toate forțele muncii pașnice, creatoare, poporul nostru este un factor activ în lupta pentru pace. El a semnat cu entuziasm Apelul împotriva războiului atomic și luptă alături de toate popoarele lumii — pentru rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase, pentru crearea unei Germanii unite, democratice și pașnice, — pentru intensificarea relațiilor economice și culturale între popoare, pentru conviețuirea pașnică între țări cu sisteme sociale deosebite, pentruca prin muncă și bună înțelegere popoarele să-și făurească o viață mai bună. Luptînd pentru pace, poporul nostru este însă hotărît să-și apere patria împotriva oricărui agresor și muncește pentru întărirea ei. Biserica ortodoxă în toți acești ani de independență și muncă creatoare, a fost alături de popor. Ea sprijinește munca poporului pentru o viață mai bună și pentru întărirea Patriei, ea sprijinește lupta poporului pentru pace, împotriva războiului atomic. Clerul și credincioșii Bisericii noastre s-au încadrat în marele front al luptei pentru pace și-și aduc contribuția lor la cauza măreață a păcii și a fericirii pe pămînt. Ei merg și astăzi pe calea popoarelor, pe calea vieții și a păcii.

Luna mai e luna luminii, a bucuriei și a florilor. E luna marilor biruințe ale oamenilor muncii. Sub flamura ei luminoasă viața cea nouă pășeste înainte spre noi biruinți. 1 Mai și 9 Mai sunt un îndemn de a continua cu hotărîre înoită lupta pentru pace, pentru bunăstare, pentru fericire. Și în această luptă popoarele vor birui!

Prin război nedrept ei înțeleg războiul de agresiune, de răpire a teritoriului și libertății altora. Un asemenea război e desaprobat și combătut de ei cu toată hotărîrea.

Celălalt, războiul drept, e cel pornit și purtat în scopul apărării patriei amenințate în existența ei de către năvălitori.

Războiul de apărare nu poate fi pornit nici el decît în caz de extremă necesitate, adică numai în cazul cînd, amenințată în existența ei, patria nu mai poate fi salvată pe nici o altă cale.

Participarea credincioșilor la războiul de apărare nu e numai un lucru îngăduit, ci una din datorțiile lor principale.

D. B.

Fericii sînt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Dela o conferință protopopească

La conferința de orientare a prot. Toplița din 15 febr. a. c., teza „Îndatoririle cetățenești ale preoșimii și credincioșilor — temeuri biblice, patristice, patriotice etc. și metodele pastorale pentru îndeplinirea lor” a fost susținută în plenul conferinței de către Cucernici preoși Grecu M.—Deda și Grosu—Filea.

Ambii au reușit să prezinte acest pretențios și important subiect, cu toată competența și cu o documentare din cele mai bogate.

Pr. Tămaș A. luând cuvântul pe marginea acestei teme, a spus: „Subiectul a fost tratat academic și într-o înaltă simțire creștină!”

P. C. Protopop Grigore Chichernea, a afirmat că: „Referatele și discuțiile ce au urmat au dovedit o reală conștiință socială, atât a referenților, cât și a vorbitorilor”.

Cuc. pr. Aurel Socaciu din Rușii-Munți, vorbind în cadrul conferinței, despre activitatea pe care o desfășoară în parohie, după ce s-a întors dela Cursul de îndrumare misionară din Sibiu, spune că: „am pornit cu o rivă sporită la muncă, atât pe tărîm pastoral, cât și social, fiind cuvîntări în biserică și îndemnînd pe credincioși a-și face datoriile față de stat”.

Despre activitatea socială a preoșimii noastre a vorbit dl Bădău Aurel, împuternicit al Ministerului Cultelor.

La fel dl Sasu Valer, inspector școlar din partea Comitetului de luptă pentru pace, vorbind de rolul preoșimii, spune, că aceasta are, „rolul să arate credincioșilor uneltirile capitalismului în vederea deslănțuirii războiului nuclear” și importanța luptei pentru pace.

Iar dl Tropotei, președ. Sfatului Popular al Raionului Toplița, afirmă, că: „a constatat cu satisfacție că tezele au tratat miezul îndatoririlor cetățenești. Munca noastră să fie însuflețită cu lupta pentru pace și cea a ridicării nivelului de trai. Luptăm pentru pace.”

Nu ne îndoim — cunoscînd dragostea de biserică și credincioșii ei — a preoșimii noastre ortodoxe dela Toplița, ca și din vasta noastră arhiepiscopie a Sibiului, că ea și de acum înainte își va îndeplini toate obligațiunile ce decurg din însăși menirea sa preoșească și va dovedi prin cuvînt și faptă, că încrederea ce i-s-a arătat o merită pe deplin.

IOAN-VLAD, cons. cultural

Recenzii

Iconografia bisericească ortodoxă a devenit în timpul diu urmă un obiect de cercetare amănunțită din partea unor cercetători din Republica Democrată Germană, grupați în jurul Institutului de cercetări confesionale ale Ortodoxiei, dela Universitatea Martin Luther din Wittenberg-Halle. Din acest cadru au apărut câteva studii, care merită atenția noastră.

Astfel prof. Wendt Heinrich a publicat o lucrare de ansamblu cu titlul: „Rumänische Ikonenmalerei” (Iconografia românească), Eisenach 1953, care cuprinde 67 pagini de text, 7 planșe iconografice în culori și 31 icoane-reproduceri. Lucrarea prezintă cititorului german o supraprivire edificatoare asupra stilului de pictură bisericească la romini, atât în epoca influențelor bizantine, sud-slave și ruse, precum și în timpul înfloririi unei iconografii proprii, în vremea în care această artă decăzuse pentru o vreme în țările balcanice, din cauza venirii turcilor. Stilul iconografic este încă drat epocilor din istoria bisericească romină, fapt care aduce o prezentare vie și lămurită a subiectului. Sunt indicate frescele dela Curtea de Argeș, Sucevița, Voroneț și sunt reproduse icoane din sec. XV—XVIII-lea. În mod deosebit autorul se oprește asupra iconografiei după sticlă, inițiat în sec. XIX-lea la Nicula, un sat din Transilvania, de lângă Dej. El presupune la baza acestui stil nou o inițiere germană, în ce privește tehnica picturii, dar în cele 8 icoane reproduse constată păstrarea fidelă a tradițiilor iconografice ortodoxe, ima-

Intovărășirile agricole

Sarcina importantă în vederea ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii dela orașe și sate este creșterea puternică a producției agricole vegetale și animale, astfel încît să dispunem de cantități tot mai mari de cereale, carne, grăsimi de materii prime pentru industria alimentară și ușoară în vederea unei cît mai bune aprovizionări a populației.

În sporirea continuă a producției agricole și a productivității la hectar un rol de mare însemnătate au întovărășirile agricole.

Intovărășirea agricolă reprezintă o formă de cooperare agricolă de producție, o asociere în muncă a țăranilor muncitori constituită de bună voie de către membrii ei. Scopul întovărășirii este lucrarea în comun a pămîntului cu tractoarele și mașinile agricole ale statului, folosirea mai chibzuită — pe baza muncii în comun — a pămîntului a uneltelor și a atelajelor de care dispun țăranii muncitori.

Intovărășirea agricolă nu trebuie confundată cu gospodăria agricolă colectivă. Spre deosebire de gospodăria colectivă, în întovărășirea agricolă pămîntul, animalele și uneltele de muncă nu se colectivizează, ci rămîn mai departe în proprietatea individuală, personală a țăranilor întovărășiți. În gospodăria colectivă toate muncile agricole se execută în comun iar munca depusă de fiecare colectivizat este plătită după numărul de zile-muncă efectuate: În întovărășirea agricolă țăranii muncitori pot să execute în comun toate sau numai o parte din muncile agricole și anume pe cele principale. În ce privește împărțirea produselor obținute, ce se face potrivit cu suprafața de pămînt adusă în întovărășire de către fiecare țăran întovărășit, cu cît țăranul muncitor aduce în întovărășire o suprafață mai mare de pămînt și cu cît produce mai mult la hectar cu atît el recoltează o mai mare cantitate de produse de pe pămîntul său. Datorită faptului că în întovărășire se pot folosi mai productiv mașinile și uneltele și se pot aplica mai bine metodele agrotehnice înaintate și ca urmare se obțin producții sporite, țăranul muncitor e interesat să aducă în întovărășire întreaga suprafață de teren pe care o posedă.

La executarea diferitelor munci, membrii întovărășirii se pot ajuta între ei cu brațe de muncă, vite sau unelte, urmînd ca muncile efectuate să fie plătite în bani sau în natură, potrivit tarifului stabilit de adunarea generală.

Viața dovedește pe deplin că întovărășirile dispun de mari posibilități pentru sporirea producției agricole; țăranii muncitori uniți în întovărășire trag mari foloase de pe urma ei, sporindu-și în mod simțitor veniturile.

De unde isvorăsc marile avantaje ale întovărășirii agricole?

gînile indicînd o executare simplă, dar corectă și impresionabilă.

Cu iconografia ortodoxă se ocupă apoi prof. Konrad Onasch, directorul Institutului dela Halle, care a avut și ocazia să se documenteze asupra iconografiei rusești, vizitînd recent Uniunea Sovietică. Din acest cadru provine lucrarea „König des Alls” (Domnul a toate), Berlin 1954, pag. 127, care prezintă o meditație iconografică asupra principalelor momente-sărbători din viața Mîntuitorului. Expunerea este exemplificată prin 7 imagini în culori și 20 reproduceri tipografice și se concentrează asupra icoanelor rusești, din sec. XII-lea pînă în sec. XV-lea inclusiv. Textul este completat cu texte biblice corespunzătoare. În completare autorul a mai scris despre „Marele Novgorod și Teofran Grecul”, (sec. XIV-lea) în Ostkirchliche Studien 3, Würzburg 1954, p. 179 ss, și „Omul apusean și icoanele Bisericii răsăritene”, în Theologische Rundschau 3, 1954, p. 241 ss, explicînd cititorilor evanghelici profunzimea problemei iconografice ortodoxe. De prezent autorul se ocupă cu studiul privitor la sf. cuvioasă Parascheva.

M. Șesan

Ridicarea producției agricole se poate îndeplini pe două căi prin lărgirea suprafețelor cultivate și prin ridicarea producției la hectar. Superioritatea întovărășirii izvorește din faptul că ea poate folosi pe deplin amîndouă aceste căi.

În primul rînd, prin punerea laolaltă a parcelelor de pămînt a țăranilor întovărășiți se desființează numeroasele haturi nelucrate, astfel suprafața cultivată crește ceea ce duce la sporirea producției globale și a veniturilor țăranilor întovărășiți.

Intovărășirile agricole pot să mărească suprafețele cultivate și prin desțelenirea unor pămînturi, construcții de diguri, secarea de mlaștini etc., lucrări pe care țăranul muncitor lucrînd de unul singur cu greu le-ar putea face.

Cel mai important avantaj al întovărășirii agricole este acela că ea dă puțință țăranilor muncitori să sporească deosebit de lesne producția agricolă prin ridicarea randamentului la hectar. Unindu-și loturile răslețe de pămînt în tarlale mari, întovărășiții au posibilitatea să folosească pe scară largă și din plin tractoarele și mașinile agricole de la SMT, să beneficieze de imensele foloase ale aplicării chibzuite e regulilor agrotehnice — condiții esențiale pentru sporirea producției agricole. Cooperarea și intrajutorarea în muncă sporesc forța țăranilor întovărășiți și prin aceea că asigură o folosire cu mult mai bună a animalelor și a uneltelor lor de muncă, precum și a muncii oamenilor. Bunăoară lucrări agricole ca însămînțatul, seceratul-desmirișitul, hotărîtoare pentru obținerea unei recolte bogate — lucrări care cer mobilizarea într-un timp scurt a unui mare număr de brațe de muncă, unelte, atelaje, pot fi executate la timpul potrivit și în condiții mult mai bune prin munca unită a întovărășiților. Tocmai de aceea întovărășirea agricolă înlesnește desvoltarea unor culturi care cer un mare volum de muncă, cum sînt de pildă culturile tehnice, legumele — culturi foarte necesare economiei naționale și aducătoare de mari venituri țăranilor muncitori întovărășiți.

Pretutîndeni rezultatele obținute de întovărășirile agricole dovedesc pe deplin marea lor însemnătate în desvoltarea agriculturii, superioritatea lor față de mica gospodărie țărănească individuală.

Sporirea producției în întovărășirile agricole înseamnă de pe o parte venituri mai mari și un trai mai îndestulat pentru țăranii muncitori întovărășiți și familiile lor, iar pe de altă parte înseamnă mai multe produse alimentare (pe piețele orașelor, mai multe materii prime pentru industria socialistă.)

Ținînd seama de rolul însemnat al întovărășirilor în sporirea producției agricole, guvernul acordă țăranilor muncitori întovărășiți un ajutor puternic și multilateral. Pe lângă faptul că mașinile și tractoarele statului execută lucrări pe tarlalele întovărășirilor, acestea beneficiază totodată de credite pe termen lung pentru procurarea de mașini și unelte agricole, credite pentru nevoile curente ale producției, ajutor în selecționarea etc. Totodată pe baza hotărîrilor guvernului fiecare țăran muncitor care face parte dintr-o întovărășire beneficiază personal de o serie de avantaje speciale. Bunăoară, se bucură de reduceri la cotele de colectare pentru suprafața de teren adusă în întovărășire, în primii doi ani de la constituirea întovărășirii, de reduceri la plata impozitelor și la plata muncilor executate de SMT.

Aceste fapte care arată superioritatea întovărășirilor agricole față de gospodărirea individuală, duc la formarea unui număr tot mai mare de întovărășiri agricole pe baza liberului consimțămînt al țăranilor muncitori. Preoșimea noastră este îndrumată să sprijinească munca pentru lămurirea credincioșilor în această privință, aducînd astfel contribuția ei la sporirea producției agricole și la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

VITRINA CĂRȚII

Mitropolia Olteniei, revistă oficială a arhiepiscopiei Craiovei și episcopiei Râmnicului și Argeșului.

Intrînd în al șaselea an de existență și apariție regulată, revista celor două eparhii oltenene, care apare la Craiova, cu ocazia împlinirii a celor 6 ani dela înființarea Arhiepiscopiei Craiovei și 5 ani dela ridicarea ei la treapta canonică de Mitropolie, apare într-o formă cu totul nouă cu un conținut select și cu totul îmbogățit. În felul în care apare în prezent, cu forma înouă și cuprins îmbogățit, revista Mitropoliei Olteniei se situează și se rînduiește ca o publicație periodică din cele mai bune.

Primul număr din 1954, 1—3, închinat celor 5 ani dela Reînființarea Mitropoliei Olteniei 1949—1954, are următorul cuprins: Popas la 5 ani, Redacția: Comorile de artă de I. P. S. Firmilian Mitropolitul Olteniei: Monumentele noastre, de P. S. episcop Iosif al Râmnicului și Argeșului: În slujba bunei stări a poporului de Pr. Constantin Civitu, Filotei monahul dela Cozia — inmograf român — de Pr. S. Teodor, Predica de succes, de Pr. Leb. Chilca, Popa Șapcă, egumen la mănăstirea Sadova, de prof. Diac. Gh. I. Moiescu, 50 de ani dela moartea lui Gh. Muzicescu, conferențiar Nicolae Lungu, Mănăstirea Brincoveni de I. L. Athanasescu, arhitect, Ierarhia bisericească în epoca apostolică, un studiu serios de 23 de pagini de prof. Moiescu Iustin, Omagiu, la împlinirea a 53 de ani de viață ai I. P. S. Patriarh Iustinian de Arhim. Dr. L. Busuioc, Scurt popas de Cronicar, Vlădica dela Râmnic de Arhim. Busuioc. Urmează apoi cronica bisericească, Drumar omiletic, schițe de predici la 11 duminici și sărbători, consfătuire administrativă, cooperativa Propășirea, Necrolog. Din viața Bisericilor Ortodoxe surori Biserica Rusă, Biserica Bulgară. Insemnări, Presa religioasă în R. P. R. Un model de seminar monahal, antimise noi, Spicuri din presă, documente, recenzii: Justinian Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române: Pilde și îndemnuri în lupta pentru pace Acad. P. Constantinescu-Iași: Influențe al arhitecturii vechi rusești asupra vechii arhitecturii românești; Invățătura de credință creștină ortodoxă. Urmează apoi partea oficială a revistei cu evenimente și îndrumări din ambele eparhii.

Nr. 4—6 al revistei cuprinde următoarele articole și studii: 5 ani de luptă pentru pace, Redacția. Pasiunea și emoția în predică, Prof. Grigorie Cristescu: Un mare cărturar bisericesc Prof. V. V. Bolotov, 1854—1900 de preot Nicolae M. Popescu, prof. universitar, Ideile dogmatice și misionare ale epistolei către Coloseni de prof. Diac. N. Nicolescu, Noul cod al familiei, probleme și aspecte de preot prof. Liviu Stan, Munca pe ogoare, sprijinire și înfăptuire de Pr. Constantin Civitu, Pripealele Monahului Filotei dela Cozia de Pr. I. Toader, Una din condițiile solirii sfinților pentru noi de Prof. N. Chișescu, Aniversări, Gala Galaction de Pr. C. Civitu, Chiriarihale de cronicar, Ierarhia bisericească în epoca apostolică, studiu, în continuare cu 23 de pag. de Prof. Iustin Moiescu, Cronica bisericească, Drumar omiletic de Pr. Leb. Chilea, 9 schițe de predici, Bisericile Ortodoxe surori, Insemnări, Spicuri din Presă Documente, Recenzii, Legiuirile Bisericii ort. rom., sub I. P. S. Justinian, Patriarh; Chiril, Patriarhul Bulgariei, Cuvîntul vieții. Revista se încheie cu evenimente și însemnări oficiale din cele două eparhii.

Nr. 7—8, al revistei este închinat marelui eveniment, 10 ani dela eliberarea patriei 23 august 1944—23 august 1954, Are următorul cuprins: 10 ani dela eliberarea patriei, Redacția, Statorniciri bisericești în Oltenia de I. P. S. Firmilian, Mitropolitul Olteniei, Afirmări interor-

Indrumător Omiletic

I. Evanghelia dela Ioan 4, 5—42

Se poate vorbi: despre închinare în duh și adevăr.

1. Ce însemnează: închinarea în duh și adevăr?

— Închinarea pe care ne-a dat-o Iisus Hristos.

2. Mintuitorul ne-a descoperit pe Dumnezeu ca Tată și ca Duh înlăturînd idolii și concepțiile mărginite despre Dumnezeu. De aceea ne putem închina nu numai la Ierusalim, ci peste tot lui Dumnezeu dar în deosebi în biserici. Deasemenea închinarea noastră să nu fie numai formă, ci izvorită din adîncul sufletului, să fie din inimă curată și smerită.

3. Aceasta nu însemnează că Mintuitorul condamnă cultul extern, formele din afară ale închinării. Dimpotrivă: și trupul trebuie să ia parte la preamărirea lui Dumnezeu. Mintuitorul însuși a practicat aceste forme și ne-a lăsat o rugăciune model și cina Domnului, ca temelie a cultului public creștin.

4. Să ne închinăm toată ființa — suflet și trup lui Dumnezeu și ca niște fii iubiți să cinstim pe Tatăl nostru cel din ceruri, participînd la sfintele slujbe ale bisericii și împlinindu-ne rugăciunile de fiecare zi.

II. Evanghelia dela Ioan 9, 1—38

Se poate vorbi despre: credința în Fiul lui Dumnezeu.

1. Temelia Bisericii este Iisus Hristos și credința că El este Fiul lui Dumnezeu întrupat. Mintuitorul însuși ne spune că pe „piatra“ acestei credințe își zidește Biserica Sa.

2. Sfinții apostoli deasemenea ne spun că piatra din capul unghiului, pe care se bazează tot edificiul Bisericii, este Iisus Hristos-Fiul lui Dumnezeu întrupat.

3. Biserica a apărut acest adevăr, împotriva arianismului, care spunea că Mintuitorul nu e Dumnezeu, ci făptură a lui Dumnezeu.

4. Noi credem că Iisus Hristos este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat“, Fiul cel unul născut al Tatălui.

5. Să credem în El, să ne rugăm Lui, să-i împlinim poruncile, ca să fim cum ne vrea El, oameni cinstiți, buni, muncitori, milostivi, făcători de pace și jertfelnici pentru binele aproapelui și binele obștesc.

ortodoxe în ultimii 10 ani de P. S. Episcop Iosif al Râmnicului și Argeșului, Regimul de democrație populară și libertățile religioase, de Pr. Emil Nedelescu, Biserica Ort. Română în slujba păcii de Prof. Iustin Moiescu, Preoțimea și munca de zidire a vieții noi de Preot N. Nicolaescu, Infrățirea cultelor în Republica Populară Română, de Antim, Ghermano Dineață, Presa și tipărițile religioase sub regimul de democrație populară română, de Teodor N. Manolache, Reîntregirea ortodoxiei românești, de Pr. Eugen Rădulescu, Reorganizarea învățămîntului teologic și așezarea lui sub oblăduirea Bisericii, de Prof. Diacon N. I. Nicolaescu, Întărirea familiei și ocrotirea copiilor, grije de căpetenie a regimului de democrație populară, de Prof. Iorgu D. Ivan, De veghe în mijlocul turmei de Prof. [Pr. Liviu Stan, Aniversări, Jubileul de aur al I. P. S. Patriarh Alexandru III al Antiohiei, de Pr. Prof. Gh. Coman, Cronica bisericească, Drumar omiletic, 8 schițe de predici, de Sebastian Preotul, Bisericile ortodoxe surori, spicuri din presă, Documente, Recenzii oficiale.

Remarcăm în deosebi că revista se bucură de colaborarea profesorilor de teologie dela București și Sibiu, care prin articole și studii știin-

Despre cinstirea icoanelor

Dece tradiția bisericii a păstrat cinstirea icoanelor? Dece Sinodul al șaptelea ecumenic a hotărît că dreapta învățătură este ca noi să cinstim Sf. Icoane?

Răspunzînd la aceste întrebări ne lămurim care este învățătura Bisericii ortodoxe și știm deci ce trebuie să credem în această privință. Icoanele reprezintă chipuri sfinte ca pe Dumnezeu Tatăl, Domnul Hristos, Sf. Duh și pe sfinții apostoli, martirii, părinți cuvioși, etc. Apoi ele reprezintă fapte minunate și alții de scumpe nouă creștinilor ca: Nașterea Domnului, fuga în Egipt, schimbarea la față, ruga pe muntele măslinilor, răstignirea, învierea, înălțarea la cer, etc. Prin urmare prin combinația culorilor iese un înțeles, o idee, așa cum din cuvintele scrise sau rostite ies ideile. Pentru a comunica între ei, oamenii au nevoie de mijloace materiale, care nu sunt altceva decît niște vehicule, ce transportă ideea dela mintea celui ce o naște, la mintea celui ce o primește. Față de nemăsurata măreție a lui Dumnezeu față de mișcătoarea jertfă a Fiului Său și de toate binefacerile revărsate asupra omului, acesta din urmă n-a rămas nesimțitor ci a căutat să-și manifeste recunoștința prin toate mijloacele. Au fost poeți care au cîntat în poezia lor pe Dumnezeu; au fost înțelepți care au înfățișat adevărul divin prin adînci cugetări creștine; au fost muzicieni care au dat glas evlaviei lor prin innuri mărețe și n-au lipsit nici pictorii care prin talentul lor au înfățișat cu ajutorul culorilor idei mult grăitoare ale adevărului creștin. O icoană pictată cu pricepere, cu artă este mai grăitoare ca o predică foarte bună. De aceea s-a spus că icoanele sunt biblia celor ce nu știu să citească. Deci cinstind sfintele icoane noi ne înălțăm sufletul la persoana sau întîmplarea ce o reprezintă. Aceasta dă naștere în inima noastră la o mulțime de simțăminte și gînduri care ne purifică ființa noastră lăuntrică. Cînd intri într-o Biserică pictată frumos simți o mișcare sufletească superioară, o evlavie deosebită, uiți de toate și te înalți spre Dumnezeu.

Deci cinstirea și închinarea la sfintele icoane nu numai că nu-i închinare la idoli, ci este un mijloc potrivit și superior pentru înălțarea noastră duhovnicească, pentru manifestarea celei mai spirituale închinări lui Dumnezeu. „Duh este Dumnezeu și cine i se închină, trebuie să i se închine în duh și în adevăr“ (In. 4, 24). Acest adevăr, care stă la temelie credinței noastre nu ne poate lăsa să coborîm la slujire sau închinare la materia din care e făcută icoana, ci din contră cu ajutorul icoanei ne înălțăm la adevărata închinare, aceea în duh și în adevăr.

Apoi sf. icoane sunt o necesitate pentru sufletul credincios.

A auzi povestindu-se o întîmplare este un mijloc de a cunoaște, a și vedea dacă nu chiar întîmplarea sau omul ci măcar chipul, înseamnă a cunoaște și mai complex și mai precis. Nu ne putem lipsi de icoane fără a suferi o nespuse de mare pagubă sufletească a evlaviei creștine. Deci bine au făcut sfinții părinți dela Sinodul ecumenic VII la 787 că au hotărît cinstirea sfintelor icoane. Hotărîrea aceasta n-a fost decît consfințire în canoane a ceea ce era dela începutul Bisericii, în tradiție, în practică.

Pr. A. Bințu
Copăcel, Făgăraș

țifice aprofundate ridică prestigiul acestei reviste. Nu lipsesc nici colaborările unor preoți desul de bine pregătiți, din cele două eparhii oltenene care prin scrisul lor constructiv, contribuie la ridicarea nivelului cultural al preoțimii și la orientarea acesteia în toate problemele sociale de actualitate.

Pr. N. Popescu-Dobriceni.